

[Viggo Starcke.]

protokol eller afgives som et løfte, der skal inddækkes ved en kommende fredstraktat. Det sidste har den ulempe, at vi intet ved om, hvornår en sådan fredstraktat kommer. Danmark må her have samme ret, som Frankrig har, til at gøre sine betænkeligheder gældende. Det er måske den sidste mulighed, vi har for at få indført en rimelig ordning af mindretalsspørgsmålene, specielt det sydslesvigske spørgsmål, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om han på fredag i Paris vil benytte lejligheden til på bred basis at redegøre for Danmarks synspunkter vedrørende mindretallene og eventuelt at henstille, forlange eller sørge for, at der tilsikres os en ordning på dette område. Før disse ønsker er opfyldt af Tyskland, kan man ikke sige, at Tyskland har vedstået sine demokratiske forpligtelser.

Stående overfor et så vanskeligt symptomkompleks som det, vi her har fået forelagt, hvor grunde for og imod skal afvejes overfor hinanden, kommer nogle mennesker nødvendigvis til at lægge større vægt på nogle grunde og andre mennesker på andre grunde. For at nå til en objektiv bedømmelse af disse ting er det nødvendigt at søge at undgå den skødesynd hos demokratiet, som gang på gang har ført det til afgrundens rand, nemlig at mange demokratiske politikere forfalder til at sige det, som de ved deres vælgere gerne vil høre, forfalder til at fremføre de søde talemåder, som kan smøre folk om munden. Hvad man må gøre, er ærligt at fremlægge grunde for og imod og ikke blindt springe ud ad vinduet fra tredje sal af følelsesmæssige grunde.

Jørgen Gram: Jeg taler på flere af mine partifællers vegne og vil gerne begynde med at beklage, at denne debat først finder sted på så sent et tidspunkt, hvor de udenrigspolitiske drøftelser af problemerne i London og Paris i denne omgang faktisk er ført så hårdt op imod afslutningen, som de er. Vi er dermed næsten afskåret fra at gøre vor indflydelse gældende angående danske interesser, og dog er de foreliggende spørgsmål af så vidtrækkende betydning for Danmark og danske interesser, som tænkes kan. Skal vi da nu påtage os et medansvar for

igen at have et suverænt og oprustet Tyskland som landfast nabo? Jeg hørte nok af den højtærede udenrigsminister, at Tysklands suverænitet er besluttet af de tre stormagter, og at vi intet ansvar har for dette. Men når vi nu skal tage stilling til, om Tyskland skal optages i NATO-rådet, i Atlantrådet, ja, så gælder det jo Tyskland som en suveræn stat. Hvilke garantier kan vi da få for, at vi med hensyn til Tyskland kan gå en tryk fremtid i møde?

Der har gennem åringer været ført forhandlinger mellem de vesteuropæiske allierede om, under hvilke betingelser Tyskland kunne indgå i rækken af Atlantpagtens allierede stater; men gang på gang er forhandlingerne strandet, fordi Frankrig krævede større garantier for fremtiden, og nu sidst har den franske konseilspræsident og udenrigsminister, Mendès-France, i Paris og ved Londonkonferencen stået stejlt på sine krav på trods af overtalelsesforsøg og sure miner fra flere allierede. Det er ikke et lune fra fransk side, men et udslag af nedarvede smertelige erfaringer gennem generationer overfor Tyskland, der har dikteret fransk holdning. Mendès-France ville have og fik endelig ved Londonkonferencen større garantier, specielt fra England, garantier, som vi er meget taknemlige for. Ingen vil kunne forstå den franske skepsis bedre end vi danske; derfor falder de franske bestræbelser stort set sammen med vore interesser. Men vi er et lille land, der helt er henvist til hjælp fra vore allierede, og da vi i forholdet til Tyskland har nationale livsinteresser vedrørende landsmænd under tysk styre, beklager jeg, at vi ikke som aktive deltagere har været med blandt Bruxellesunionsmagterne ved Londonkonferencen. Jeg synes, at den højtærede udenrigsminister burde have været med ved denne konference og talt Danmarks sag. Ved alle de forberedende drøftelser, ved underhåndssamtaler og de officielle forhandlinger kunne Danmarks udenrigsminister helt anderledes i tide og på rette sted have gjort opmærksom på vore problemer og på vore ønsker med hensyn til spørgsmålet om tysk suverænitet og oprustning, før vi giver vor tilslutning, end vi kan nu på falderebet, når Atlantrådet sammenkaldes i Paris.

Når det er nævnt, at Danmark ingen indbydelse havde fået, vil jeg sige, at det er